

Jak japonští bohové na Zemi přišli

Mýty různých národů jsou si v něčem podobné a v něčem se liší. Všechny zdánlivě popisují příběh stvoření našeho světa a lidí bohy. Zdá se nám, že jmény božstev měli starověcí lidé na mysli nějaké univerzální nebo planetární procesy. Ale možná se nám to jen zdá a někdo to velmi potřebuje, aby to tak vypadalo.

Možná starověcí bohové skutečně existovali a starověcí lidé je viděli. A to, co o nich čteme v mýtech, jsou jen vzdálené ozvěny popisů dávných civilizací, které napsali lidé... Dnes by se vám chtěl vyprávět příběh, který se odráží v japonských mýtech o bohyni Amaterasu. Pomocí vědomého snění se mi podařilo zjistit, že tyto mýty nevznikly z ničeho, ale popisují skutečné lidi, jen jiné rasy a jiné civilizace. Bohužel se k nám však tyto příběhy dostaly s bizarními zkresleními.

...Nejjasnější slunce prořízlo nízké mraky a ozářilo smaragdové kopce pod sebou. Mezi nimi se klikatila jiskřivá řeka unášejíc s hlukem kamínky do temného moře. Tady jsou kopce blíž a blíž, a také už jsou vidět ostré skály útesů u moře a... křišťálový most vznášející se nad soutěskou. Odstíny a barvy viděného působily pohádkově, nadpozemsky, a na vrcholu útesu se tyčila stavba připomínající japonskou nebo čínskou pagodu. Ale pak mi vnitřní hlas řekl, že to není Země, ale jiná planeta a jiná hvězda, která osvětluje tato prostranství, a vůbec ne Slunce.

Nebýt podivně jasných a svěžích barev a křišťálového mostu přes propast, nemělo by smysl mluvit o nadpozemskosti. Ale most byl podivně zvonivý a vábivý. Po přiblížení se k němu bylo zvonění stále hlasitější a melodičtější. Na druhé straně soutěsky se na strmém útesu tyčila půvabná pagoda. Měla jsem pocit, jako bych po mostě kráčela... nebo letěla.

Dveře do pagody se už samy otevírají. Prostorný sál, podepřený dřevěnými sloupy, byl prosvětlený sluncem, které prosvítalo skrz střechu. Uprostřed sálu stálo něco jako oltář, potažený bílým perleťovým hedvábím. Když jsem se přiblížila, všimla jsem si na tomto hedvábí křišťálové koule. Pomalu se otáčela a zvětšovala se. V kouli jsem uviděla pohyb a stíny. Objevila se tvář Japonky s bílou pletí. Ano, právě Japonky, to mě tehdy napadlo. Černě lakované prameny vlasů měla sepnuty půvabným hřebenem a perlové přívěsky se jí lehce pohupovaly na dlouhých jehlicích, které jí trčely z vlasů. Rty Japonky se lehce usmívaly a z úzkých očí se jí linul zvláštní pocit tepla.

„Amaterasu - japonská bohyně,“ problesklo mi vědomím. Zdálo se mi, že koule zmizela a Amaterasu si zakrývala tvář namodralým vějířem, na němž byly umně nakresleny obrázky jako na čínských a japonských vázách či paravánech. A pak postavy na obrázcích ožily, muži v dlouhých kimonech a fantaskních zbrojích se pohnuli, vítr šuměl ve větvích stromů a mlha nad tekoucí řekou zhoustla.

Amaterasu

A pak jsem uslyšela zvuk neznámého nástroje a do zvuků se melodicky vznášela cizí řeč. Byla to Amaterasu, která zpívala a vyprávěla. A její vyprávění se mi začalo překládat v mysli.

„Velmi, velmi dávno, podle vašeho času, přišly na vaši planetu mnohé národy z jiných planet, aby jí vdechli život. Moji předkové byli mezi nimi. Smísili se s dalšími národy z planety Faeton a na Zemi se z nich stala rasa Lemurijců. Na Zemi však došlo ke katastrofě - tehdy živý svět planet, které nazýváte Venuše a Mars, zanikl a velká Lemurie na Zemi se potopila (viz Od Lemurie k Hyperboreji aneb bitvy draků). Zemi napadla civilizace černých draků, našich přímých nepřátel, neboť naši předkové byli dávní draci Světla. Zbytky Lemurijců žádaly o pomoc do všech stran. A tak i my jsme je zaslechli.

Můj otec Izananki a moje matka Izanami, já, moji bratři a ostatní členové našeho klanu, jehož byl můj otec hlavou, jsme odletěli na pomoc potomkům našich předků na Zemi. Nikdo z nás však netušil, že od chvíle, kdy jsme obdrželi signál, se prostor a čas v systému Slunce změnily. Uvědomili jsme si to, až když jsme se přiblížili ke vzdáleným magnetickým korónám Slunce. Jejich frekvence naznačovaly posun časových parametrů o pět milionů vašich pozemských let. To znamenalo, že žádost

o pomoc byla podána před pěti miliony let!!! A teď tu byl úplně jiný svět. Otec už chtěl změnit časové parametry, ale časová past zaklapla i naše lodě. Teď bychom se nemohli dostat do našeho času, ale jen do naší, takříkajíc, budoucnosti. A před námi stále zněl slabý signál pozemského portálu do oblasti vyšších světů, o kterou usilovali buď černí draci, nebo jiná agresivní rasa. Ta stejná, která posunula časová pole Slunce. Jak jsme pochopili, přišli s nejtěžším objektem z Antisvěta. Tento objekt znáte jako Nibiru. Nibiruánci, kteří si říkali Nifilim nebo Anunnaki, se řítily k portálu do vyšších světů, který na Zemi ještě existoval, a my jsme ho museli chránit.“

Tu Amaterasu znovu zamávala vějířem a celý svět se roztočil a zmizel...

Ale najednou jsem se ocitla v cizím oblečení a na cizím místě. Oblečení připomínalo středověkou japonskou samurajskou zbroj, jen bizarní pláty, nárameníky a nákoleníky byly z nějakého neznámého materiálu. A v ruce se mi objevil dlouhý meč, ale... s podivnými knoflíky v rukojeti. Oválný průzor vpředu odhaloval pohled na černou propast plnou hvězd a vyčnívající dlouhou zbraň dole. V průzoru začaly jako jiskry probleskovat vzdálené výbuchy. Byla to bitva mezi loděmi otce Amaterasu a Anunnakiů z Nibiru.

Vedle průzoru se vznášela podivná konstrukce a já cítila, že ji musím zničit stisknutím velkého tlačítka vpředu. Po stisknutí tlačítka se před průzorem rozprostřela ohnivá záře, skrz kterou jsem sotva viděla rotující černý vrak nepřátelské lodi. V druhém průzoru se však znovu zableskl výbuch a srdce sevřel záchvěv stesku. Byli tam rodiče Amaterasu. Byli mrtví... Bylo nás stále méně a méně.

Amaterasu je nyní nejstarší z našeho klanu. Je tu další výbuch... Jsem teď také sama... Co je přede mnou...? A přede mnou stále svítí šafránovým světlem bod na Zemi. Musí být za každou cenu uzavřen. Ať se děje, co se děje... Lod' Amaterasu vyslala zelený paprsek a míří přímo k Zemi. To znamená, že se tam také vydám a někde dole jsem zatáhla za páku. Ještě několik dalších našich lodí následovalo našeho příkladu. Teď už nás nepřátelé nedostanou, jinak budou muset vyhodit planetu do povětří, což zjevně neudělají, vždyť ji tak potřebují.

V průzoru v popředí se modrá zeměkoule změnila v modrou mísu a nyní jsou dole vidět mraky a oceán.

Pak ale všechno zase zmizelo a jen vějíř Amaterasu vířil v lila oparu a znovu se ozvaly táhlé zvuky hudby a hlas Amaterasu. „Přišli jsme na Zemi za pět vašich milionů let po volání o pomoc. Lemurie v té době už zmizela. Na Zemi skončila také éra jiné civilizace - Atlantidy, o které jsme se dozvěděli, až když jsme vstoupili na Zemi. Jak jsme se dozvěděli, uplynulo dva tisíce let od jejího zániku a teprve před naším příchodem se do oceánu potopil velký krystal hory Meru, jenž držel zemi Hyperborea (viz témata: Historie Árijů aneb velký exodus, Poslední dny země Mu). Území země Mu, která se po smrti Lemurie dlouho držela, byla rovněž

zaplavena. Po těchto katastrofách však v oceánu vyrostl řetěz ostrovů. Tato země byla kdysi součástí Lemurie i země Mu a byla zaplavena. Nyní se opět vynořila a hlavně se na jednom z ostrovů nachází vstup do pozemského portálu do vyšších světů. Tyto ostrovy se nyní nazývají Japonsko a posvátným místem je hora Fudži. Podařilo se nám přistát v oblasti těchto ostrovů. Co jsme však viděli?

Žili tu divocí lidé, kteří se oblékali do zvířecích kůží. Měli krutou povahu a při každé příležitosti se navzájem zabíjeli. Hlavním rysem jejich vzhledu byly přední zuby trčící z úst. V prostoru této země jsme si přečetli, že tyto lidi stvořili Anunnakiové ve svých laboratořích z genetického materiálu posledních obyvatel země Mu a opice a vložili do nich entity démonů z nízkého astrálního světa. Usadili jsme se poblíž hory Fudži a začali tam střežit prastarý lemurijský krystal. K přímé konfrontaci s Anunnaki na Zemi nedošlo, zřejmě nechtěli zničit své pozemské laboratoře a naše zbraně zde mohly způsobit superkatastrofu.

Naším úkolem bylo kultivovat tyto divochy, kteří, sotva nás spatřili, se nejprve pokusili zaútočit, ale hned si to rozmysleli, když jim byla před očima odříznuta část skály paprskovým mečem. Potom divoši padli na tváře a prohlásili nás za bohy.

Chtěli znát naši historii, ale pochopili ji tak, jak ji pochopili. Nebo spíše tak, jak jim bylo porozumění všeho na světě naprogramováno v jejich genech. A to bylo naprogramováno v laboratořích Anunnaki. Takže mýty, které o nás znáte, jsou jejich převyprávěním v rámci toho, co mohli vnímat dle programů Anunnaki.

Jsme stále na Zemi, jen v jiném prostoru, kterému říkáte Šambala. Šambala obklopuje celou planetu v určitém prostoru, nejen Tibet a Altaj. Vstupy do Šambaly jsou na mnoha místech, od Britských ostrovů po Japonsko, od egyptských pyramid po Kailás, od Velikonočního ostrova po pyramidy v Mexiku a Peru.

Třebaže nedošlo k žádnému otevřenému střetnutí s Anunnaki, přesto se jim podařilo učinit tuto planetu obyvatelnou pouze pro stvoření nízké duchovnosti, napůl zvířecí, takže jsme museli odejít do prostoru Šambaly.

Zatím jsme v něm, a náš svět se stává pozemšťanům o něco blíže ve dnech kvetení sakury, kterou jsme přivezli z naší planety a zasadili na japonských ostrovech.

Podařilo se nám jen málo, ale zachránili jsme krystal Fudži a zabránili temným civilizacím proniknout portálem do jiných světů. Podařilo se nám dát divochům na ostrovech alespoň minimum kultury, kvůli čemuž se s nimi moji potomci dokonce smísili pokrevními svazky a dali vzniknout rodu, který se stal císařským v krutých bojích s místními vládci divošských kmenů. Ačkoli i do tohoto rodu se inkarovaly temné bytosti a, bohužel, vše dopadlo tak, jako zatím všude na Zemi.

Ale to, co nazýváte zlem, nelze rychle vymýtit. Změnit to může pouze podstata samotného Kosmu, Vesmíru. Pouze ona sama časem vymýtí nesprávnosti a deformace, které považujete za zlo, a ono zmizí. Naším úkolem je prozatím zabránit tomu, aby se tyto deformace a pokřivení dostaly do těch světů, které je nemají. Proto spolu s ostatními civilizacemi vesmíru stojíme zde, u vstupů do jiných

světů, zde na vaší planetě, tak jak se ona nachází na křižovatce světů. A váš úkol: zbavit se deformací a nesprávností v sobě. Tehdy se k vám budou takové nesprávnosti a deformace přitahovat stále méně a méně. Když člověk žije ve svých myšlenkách v souladu s vesmírem, vesmírná a pozemská energetická špína se k němu přitahuje stále méně.

A pokud začne klást důraz na své ego a žít jen pro něj nebo setrvávat v iluzích o sobě a svých příbuzných, o hmotném bohatství, tělesných rozkoších, nepřátelích, pomstě a vášni, připoutanosti - pak se stává potravou a stavebním materiálem pro tytéž Anunnaki a jim podobné. Zákony vesmíru platí pro všechny: jak pro vás, tak pro temné civilizace, jako jsou Anunnakiové, krácející cestou deformace polí a prostorů. A před těmito zákony není úniku...“

Amaterasu znovu zavířila vějířem a tisíce růžových okvětních lístků sakury se rozlétly kolem a začaly se měnit v třpytivé hvězdy...

Zapsala Valeria Kolcova 03.01.2014